

ДЕТСКО ЗНАМЕ

ГОДИНА II

КНИГА 6
ФЕВРУАРИЙ — 1936

ПРОЗОРЕЦЪ

Ето нашето зимно стъкло;
то не е, то не е сякашъ сжщото.
Нѣма вече ни поля, ни кжщитѣ —
само бѣла гора отъ сребро.
И презъ нея минаватъ прегърнати
мойто братче и мойта сестра.
Въ посребрена бѣла гора
на кжде ли самички сж тръгнали?
Тѣ вървятъ върху сребренъ пжтъ
и подъ мрежа отъ сребърни клони,
посребрени листа се отронватъ,
дждове отъ листа ги ваятъ.
Мойто братче и мойта сестра
преминаватъ безъ страхъ подъ дърветата:
нѣма вълци, нито има вѣтръ
въ тази сребърна бѣла гора.
Тамъ е само вълшебната птица
съ лжчезарнитѣ златни пера.
Мойто братче и мойта сестра
нея търсятъ отъ цѣла седмица!
Чакъ на седмия день призори
ето тя като слънце изгрѣва
и въвъ мигъ се запалва гората
отъ горящитѣ нейни пера.
Дървесата възпламватъ, искрятъ
и на капки сребро се разтапятъ —
то безъ шумъ по стъклото покапва
разтопения сребренъ скрежъ.

Атанасъ Далчевъ

Г. Поповъ